

og Salmesangen begyndte, var det dernede fra, at de frejdigste og stærkeste Stemmer lød.

Midt under det sidste Vers viste Johannes sig paa Talerstolen. I samme Øjeblik mærkedes nogen Uro blandt den sammenpakkede Mængde paa Galleri-Gangen, hvorfra man ingenting kunde se. Der var navnlig et Par halvgamle Damer, der højst ulykkelige puffede sig frem og tilbage i Haab om at finde et Kighul ned til Taleren. Man maatte tilsidst tysse paa dem for at skaffe Ro.

Johannes Gaardbo var egenlig slet ikke nogen vel-talende Mand. Sammenlignet med den Virtuositet, hvormed Pastor Stensballe og andre af Byens bekendte Vækkelsesprædikanter satte Trumf paa Evangeliet, var hans Tale og hele Fremtræden meget jævn og stilfærdig. Men stod der ingen Regnbueglans om selve hans Forkyndelse, saa virkede han til Gengæld ved sit smukke og mandige Ydre og ved den Inderlighed, den landlige Trohjertighed, der prægede hans Ord. Han var i Øjeblikket ogsaa nærvædt at være den mest omtalte Præst indenfor den københavnske Menighed, i det mindste blandt Kvinderne; og alene det, at han var en ny Mand i Hovedstaden, havde til Følge, at der var en mægtig Tilstrømning overalt, hvor han talte.

Han havde valgt til Tekst det 13de Kapitel af Paulus' første Brev til de Korinthier, den berømte